

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: Y. O., narozená „X“, státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupená advokátem JUDr. David Kojzar,
sídlem Lidická 784, 278 01 Kralupy nad Vltavou,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 3, P. O. Box 21, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. OAM-719/ZA-ZA11-K10-2016, E. č.: „X“,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Davidu Kojzarovi se přiznává odměna ve výši 12 342 Kč, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě, doplněnou ustanoveným právním zástupcem, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 6. 2017, č. j. OAM-719/ZA-ZA11-K10-2016, E. č.: „X“, jímž bylo ve věci žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobkyni podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nezjistil skutečný stav věci, správní řízení vedl jednostranně a neobjektivně, napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a zákon vyložil zcela chybně. Žalobkyně se domnívá, že byla zkrácena na svých právech. V této souvislosti žalobkyně poukázala na informaci Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, v níž je vládám doporučeno, aby nepovažovali Ukrajinu za bezpečnou zemi původu.
3. Žalobkyně se domnívá, že správní orgán nepřihlédl ke konkrétním skutečnostem předmětného případu, nesprávně případ posoudil a zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatku jeho odůvodnění. Žalobkyně připustila, že žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle popsal skutečnosti, které uvedla u pohovoru, avšak při jejich hodnocení uvedl pouze obecné skutečnosti s poukazy na judikaturu, aniž by osvětlil, v čem konkrétně spatřuje nenaplnění podmínek pro udělení azylu a doplňkové ochrany. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že je nezletilou osobou, o kterou se může starat pouze její otec, který žije na území České republiky, na čemž nemůže nic změnit ani skutečnost, že o mezinárodní ochranu nepožádala bezprostředně poté, co na území České republiky přicestovala. Žalobkyně zdůraznila, že nezná svá práva a na území České republiky přicestovala z velmi složitých poměrů. Žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že pochybuje-li správní orgán o věrohodnosti výpovědi žadatele, musí si zajistit důkazy, které věrohodnost výpovědi vyvrátí či zpochybní. Žalobkyně je přesvědčená o tom, že pochyboval-li správní orgán o věrohodnosti její výpovědi, měl se jí dotázat, aby došlo k odstranění rozporů její výpovědi. Žalobkyně připomněla, že v místě jejího bydliště není bezpečno, místo je plné vojáků a konflikt je imanentní. Žalobkyně je přesvědčená, že jí měl být udělen humanitární azyl, neboť místo jejího bydliště je pro nezletilou dívku mimořádně nevhodné. Napadené rozhodnutí je tak příliš formalistické. Žalobkyně připomněla smysl zákona o azylu, který má poskytovat ochranu osobám, které se v ohrožení života vyskytly bez svého zavinění.
4. Žalobkyně dále namítala, že se žalovaný vůbec nezabýval možností udělení doplňkové ochrany, přičemž neudělení humanitárního azylu se nejeví řádně zvážené a odůvodněné.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobkyně, jelikož neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, domnívá se, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaný si je vědom své povinnosti zjistit skutečný stav věci a za tímto účelem s žalobkyní i jejím otcem uskutečnil pohovor, během kterého měla žalobkyně možnost uvést veškeré azylově relevantní skutečnosti. Žalovaný zdůraznil, že žalobkyně ani její otec nebyli v odpovědích nijak omezováni, s obsahem protokolu byli seznámeni a stvrdili jej svými podpisy. Žalovaný také považuje za zcela dostatečné podklady, které si vyžádal před vydáním rozhodnutí, a podotkl, že posoudil i podklady doložené žalobkyní.
6. Žalovaný připomněl, že není povolán k tomu, aby doplňoval důvody žalobkyně k přiznání jakékoli formy mezinárodní ochrany. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobkyně, že se nesnažil nesrovnalosti objasnit, neboť za tímto účelem byl s žalobkyní i jejím otcem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

uskutečněn doplňující pohovor. Žalovaný trvá na tom, že řádně posoudil bezpečnostní situaci na celém území Ukrajiny a v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu nedospěl k závěru, že by žalobkyni hrozilo jakékoliv nebezpečí. Žalovaný trvá na tom, že snahou žalobkyně je legalizace jejího pobytu na území České republiky, což není azylově relevantní důvod. S ohledem na výše uvedené tak žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Ústní jednání před soudem

7. Při jednání soudu nařízeném na den 16. 7. 2018 právní zástupce žalobkyně přednesl žalobu shodně jako v písemném vyhotovení žaloby ze dne, ve znění jejího doplnění. Právní zástupce žalobkyně navrhl zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, neboť měl za to, že rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a vůbec nebere v potaz situaci žalobkyně, která se ocitla na Ukrajině, kde je válečný konflikt, bez pomoci a její otec žijící v České republice je jedinou osobou, která se o ni může postarat. Právní zástupce žalobce dále doplnil, že požaduje přiznat náhradu nákladů řízení za tři úkony právní služby.
8. Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu odkázal na vyjádření žalovaného k žalobě a na žalobou napadené rozhodnutí. Pověřený pracovník žalovaného považuje žalobou napadené rozhodnutí za velmi podrobné, neboť ho tvoří 15 stran textu. Podle pověřeného pracovníka žalovaného se žalovaný vypořádal se všemi tvrzeními a důvody, které žalobkyně uváděla. Dále doplnil, že v současné době na Ukrajině konflikt není a žalobkyně navíc pochází z oblasti, kde ani válečný konflikt nebyl. Pověřený pracovník žalovaného se pozastavil nad přístupem žalobkyně v řízení o mezinárodní ochraně, neboť nebyla ani u seznámení se se správním spisem, ani u nařízeného jednání soudu. Pověřený pracovník žalovaného připomněl, že k legalizaci pobytu neslouží řízení o mezinárodní ochraně a žalobkyně měla postupovat podle zákona o pobytu cizinců na území české republiky, zvláště za situace, kdy její otec má na území České republiky povolení k trvalému pobytu. Pověřený pracovník žalovaného trval na tom, že se správní orgán nedopustil procesních ani jiných pochybení, a proto má být žaloba zamítnuta, přičemž náhradu nákladů řízení nežádá.

Posouzení věci soudem

9. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
10. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Předně je třeba uvést, že z judikatury správních soudů plyne, že při přezkumu rozhodnutí, které vychází toliko ze správního uvážení správního orgánu, soudy přezkoumávají, zda takové rozhodnutí bylo vydáno v řádném řízení. Byť je stanovení kritérií správního uvážení věcí správního orgánu a soudy do jejich obsahu zásadně nezasahují, musí tak soud učinit v případech, kdy dojde k překročení mezí správního uvážení (ust. § 78 odst. 1 s. ř. s.) stanovených mimo jiné i zásadami vyplývajících z ústavního pořádku České republiky, jako je zákaz svévole a nepřípustné diskriminace, přiměřenost zásahu a další (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a rozsudek téhož soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, které jsou dostupné na www.nssoud.cz).
12. V tomto ohledu je nutné doplnit, že posuzování žádosti o udělení azylu se sestává z řady procesních a materiálních hledisek obsažených v zákoně o azylu, které je nutno vidět v jejich vzájemné provázanosti a také časové souslednosti. Povinností žadatele o azyl je tvrdit skutečnosti, na základě nichž mu má být azyl udělen. Toto tvrzení žadatele není možné nahradit žádným postupem žalovaného. Správní orgán totiž nejen nemůže, ale není ani povinen domýšlet azylově relevantní důvody, které žadatel o azyl ve skutečnosti neuplatnil, a poté o nich provádět rozsáhlé dokazování. V řízení o azyl je správní orgán povinen zjistit skutečný stav věci v rozsahu důvodů, které žadatel o azyl v průběhu řízení uvedl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2005, č. j. 1 Azs 199/2004 – 50, který je dostupný na www.nssoud.cz). Řízení o udělení mezinárodní ochrany je totiž ovládáno dispoziční zásadou, což znamená, že zdůvodnění žádosti a základ pro spolehlivé zjištění skutkového stavu vytváří samotný žadatel svými tvrzeními. Je to právě on, kdo zná důvody, které jej vedly k opuštění země původu, a kdo může označit skutečnosti, které pociťuje natolik palčivě, že se odmítá vrátit zpátky do vlasti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, který je dostupný na www.nssoud.cz).
13. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 22. 8. 2016 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 25. 8. 2016 žalobkyně za přítomnosti svého otce, zákonného zástupce, uvedla, že se narodila v Teplicích, v České republice, je ukrajinské státní příslušnosti, cítí se být ukrajinské národnosti (matka byla Ruska, otec Ukrajinec), je schopná se dorozumět rusky a ukrajinsky, náboženského přesvědčení je křesťanka. K místu posledního bydliště na Ukrajině uvedla, že žila s matkou ve městě Balta, v Oděské oblasti. S matkou se pak přestěhovali do Mariupolu za matčíným přítelem, kde začala dělat dobrovolnici. Přítel její matky ji po jejím zmizení zavezl zpět do Balty k matčině kamarádce. Do České republiky přicestovala dne 20. 7. 2016 osobním automobilem, přijel si pro ni její otec. Českou republiku před svým příjezdem navštívila ještě v zimě téhož roku. Již jednou jejím jménem její matka o udělení mezinárodní ochrany v České republice žádala, a to v roce 2002. Dále uvedla, že její zdravotní stav je dobrý. K důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany otec žalobkyně uvedl, že jeho dcera zůstala na ulici a stala se z ní bezdomovkyně. Přišla o matku, která často střídala partnery a měnila způsob života. O dceru měl obavy. Poté, co mu dcera zavolala, že je sama v Baltě, začal ihned vyřizovat pozvání a pro dceru si přijel. Chce, aby jeho dcera žila s ním v České republice. V místě, kde si ji vyzvedl, je spousta vojáků v pohotovosti, kteří jsou připraveni v případě války obsadit oděskou oblast.
14. V pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany do protokolu žalobkyně dále uvedla, že si nepamatuje důvody žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2002. Její otec k tomu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplnil, že si dcera nemůže nic pamatovat, žádost podala její matka. Je to však velmi dávno a ani on si důvody žádosti nepamatuje. Dále uvedla, že žila s matkou na Ukrajině v pronajatém bytě, chodila tam i do hudební školy. Hrála na housle. Její matka odjížděla z domova, byla dobrovolnice. Otec žalobkyně k tomu doplnil, že dceři hudební školu na Ukrajině platil, její matka o ni nejevila moc veliký zájem. Dceru finančně podporoval, jezdil za ní na návštěvu a vozil jí dárky. Žalobkyně svou matku naposledy viděla o prázdninách v Mariupole, kde žila asi čtrnáct dnů v rodinném domě s matkou a jejím přítelem. Podle otce žalobkyně to bylo dne 28. 5. 2016. Žalobkyně doplnila, že když se její matka nevrátila, tak ji strýc Andrej odvezl k tetě do Balty, kde čekala na otce. Co se stalo s její matkou jí neřekl, její telefon už ani nevyzvání. K tomu otec žalobkyně uvedl, že přítele bývalé manželky nikdy neviděl, viděl jen její kamarádku, u které vyzvedl dceru. O bývalé manželce nic neví, ale je mu známo, že policie vyhledává pátrání po zmizelých osobách až po třech měsících. Žalobkyně dále vypověděla, že neví, zda zmizení její matky někdo nahlásil, jí by neposlouchali, je nezletilá. Otec žalobkyně doplnil, že život jeho bývalé manželky ho nezajímá a neměl by čas jezdit na Ukrajinu k výsledkům a pomáhat ji hledat. Ohledně výjezdu z vlasti žalobkyně uvedla, že jí jen kamarádka její matky odvezla do Kyjeva, kde jí vzali otisky prstů. Otec žalobce vypověděl, že vyřídil dceři pozvání a poslal jí ho spolu s penězi na Ukrajinu. Doklady vyřizovala kamarádka její matky. Povolení k vycestování po zmizení manželky vyřídil osobně, dcera jela s ním. Na Ukrajině je velká korupce, tak jim na hranicích zaplatil částku, o kterou si řekli. Dál už po něm nikdo nic nechtěl. Dcera s matkou spíše přežívala. Žalobkyně chtěla žít s otcem, ale matka ji nechtěla pustit. Konflikty spolu neměli. Otec žalobkyně uvedl, že po zmizení matky dcera upadla do deprese, plakala, a tak ji uklidňoval, že se matka objeví. V případě, že by se její matka opět objevila, by se zařídil podle přání své dcery. Žalobkyně uvedla, že by asi odjela zpět na Ukrajinu, aby věděla, že je matka v pořádku. Studovat chce v České republice. K podání žádosti o mezinárodní ochranu otec žalobkyně uvedl, že mu to poradili v Ústí nad Labem na Odboru azylové a migrační politiky. On sám tu má trvalý pobyt. Občanství má ukrajinské a izraelské. Až při pohovoru mluvili o tom, za jakých okolností by mohla dcera zůstat v České republice a jak by tady mohla v budoucnosti žít, např. že by si mohla vyřídít studentské vízum. Při posuzování žádosti o mezinárodní ochranu si žalobkyně přeje, aby správní orgán vzal v potaz skutečnost, že chce žít se svým otcem.

15. V doplňujícím pohovoru, který se uskutečnil dne 21. 3. 2017 za přítomnosti zákonného zástupce, žalobkyně uvedla, že důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je skutečnost, že jí zmizela maminka. V budoucnosti by chtěla v České republice studovat. V současné době chodí na základní školu a do hudební školy, kde se učí hrát na housle. Na Ukrajině měla jen maminku, s prarodiči se nezná a se sestrou (rok narození x) není v kontaktu. Společnou domácnost se sestrou sdílela naposledy před třemi lety, bylo to ve městě Balta, sestra pak odjela studovat a kontakt přerušily. Nové informace o matce nemá, s nikým na Ukrajině není v kontaktu. Podle jejích informací činil kroky ohledně zmizení partner její matky, s kterým o tom hovořila asi v létě 2016, pouze něco naznačoval, neřekl to doslova. Pokud by se její matka objevila, je přesvědčená o tom, že by ji sama kontaktovala. S partnerem své matky nekomunikuje, neboť jí po zmizení její matky řekl, že nemá zájem o ni pečovat. Její matka zmizela nedlouho poté co ukončila školní rok (dne 27. 5. 2016), odjeli do vesnice v okolí města Mariupol, kde bydlel partner její matky. Jedná se o téměř válečnou zónu, pořád se tam střídalo, celé dny trávil doma. S matkou tam žila asi týden. Jednoho dne matka odešla z domova a nevrátila se. Několik dní na ni čekali, její partner činil kroky k tomu, aby zjistil, kde je, žalobkyně jí volala, ale telefon nezvedala. Pak byl telefon Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vypnutý. Maminka dělala dobrovolnici, pomáhala civilistům. Impulzem pro její odjezd do České republiky byla skutečnost, že jí partner její matky řekl, že se o ni nebude starat a odvezl ji zpět do Balty. Žila u mamčininy známé, zavolala tatínkovi, neměla nikoho jiného, kdo by se o ni postaral. Se známou její matky není v kontaktu. O potížích na Ukrajině nic neví, vše řešila matka. Svého návratu do vlasti se obává, protože tam nikoho nemá, byla by sama, neměla by kam jít. Aby se vrátila na Ukrajinu, tak by se musela najít její matka. Otec žalobkyně k tomu uvedl, že jeho dcera se stydí říci, že její matka často střídala partnery a docházelo tam k časté konzumaci alkoholu. Je přesvědčený, že dceru by na Ukrajině nic dobrého nečekalo.

16. V doplňujícím pohovoru, který se uskutečnil dne 21. 3. 2017 otec žalobkyně uvedl, že jeho dcera zde chodí do školy a začíná pomalu hovořit česky. Připustil možnost, že žádost o mezinárodní ochranu za dceru v roce 2002 podal on, ale již se na to nepamatuje. Bylo to z důvodu, že měli potíže s národností v Izraeli. Již tehdy o matce žalobkyně uvedl, že je neznámo kde, ale nepamatuje si, za jakých okolností se objevila. Jeho druhá dcera (rok narození x) žije na Ukrajině, ale nic o ní neví, nejsou v kontaktu. Při návštěvách dcery (žalobkyně) ji nenavštěvoval, neboť žila v Umani. Naposledy ji viděl před mnoha lety. Na péči o žalobkyni se jeho druhá dcera nepodílela. Na Ukrajině nemá jeho dcera jiné příbuzné, všichni jsou po smrti. O zmizení své bývalé manželky se dozvěděl od žalobkyně. Její zmizení nehlásil, nemá s ní nic společného. Ví, že je závislá na alkoholu, střídá sexuální partnery. Sám ji nehledá a žalobkyně k tomu nemá prostředky, neboť je nezletilá. Má novou rodinu, malé dítě a její osud ho nezajímá. Od známé jeho bývalé manželky nemůže zjistit nové informace o zmizení matky žalobkyně, neboť je také závislá na alkoholu a má potíže zajistit si své vlastní živobytí. Jeho dcera se nemůže na Ukrajinu vrátit, neboť tam nemá matku, nemá se kam vrátit. Je nezletilá, na Ukrajině je válka, považuje za nesmyslné vracet na Ukrajinu nezletilou dívku. Jako její otec chce, aby žila s ním. Svůj návrat na Ukrajinu vyloučil, neboť zde má firmu, dům, kořeny. Kdyby musel Českou republiku opustit, tak by šel do Izraele. K možnosti, že by o žalobkyni pečovala její sestra žijící na Ukrajině uvedl, že o ní nemá žádné informace, ale pochybuje, že ve svých 21 letech má dům a práci, aby se mohla o svou sestru starat. K cestě z Ukrajiny doplnil, že mu na hranicích řekli, že nemá povolení k vycestování dcery a že vyřešení na místě stojí 100 USD. Zaplatil. Jiným způsobem se nesnaží legalizovat pobyt dcery, neboť podání žádosti o mezinárodní ochranu byl nejrychlejší způsob zajišťující, aby tu jeho dcera mohla zůstat. Měla možnost tu pobývat tři měsíce na základě víza, proto nežádali ihned po jejím příjezdu o mezinárodní ochranu.
17. Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci obstaral informaci z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 3. 3. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16. 11. 2015 do 15. 2. 2016; informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3; zprávu organizace Freedom House ze dne 27. 1. 2016, Svoboda ve světě 2016 - Ukrajina; informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 3. 6. 2016, č. j. 103518/2016-LPTP o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti; informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 25. 7. 2016, č. j. 107283/2016-LPTP, o možnosti podat stížnost proti postupu příslušníků policejních orgánů či jiných orgánů státní moci a zprávu organizace Amnesty International z dubna 2016 o rozsudcích smrti a popravách v roce 2015. Po doplňujícím pohovoru si žalovaný dále vyžádal informaci Odboru azylové a migrační politiky o politické a bezpečnostní situaci, vojenské službě a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vnitřnímu přesídlení osob na Ukrajině; výroční zprávu organizace Amnesty International ze dne 22. 2. 2017, jenž se zabývala mučením a jiných forem špatného zacházení, nuceným zmizením osob, svévolným zatčením a uvězněním, vnitřním vysídlení osob, svobodě projevu, právu lesbických žen homosexuálů, bisexuálních, transgenderových a intersexuálních osob a Krymem; zprávu organizace Freedom House z ledna 2017, Svoboda ve světě 2017 - Ukrajina; informaci z Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na Ukrajině za období od 16. 8. 2016 do 15. 11. 2016; výroční zprávu organizace Human Rights Watch ze dne 12. 1. 2017; informaci Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 3. 3. 2017 o dodržování lidských práv v roce 2016.

18. Otec žalobkyně správnímu orgánu doložil potvrzení o studiu žalobkyně na Základní škole Dubí 2 a doklad o zajištění ubytování.
19. Součástí správního spisu je také výpis elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky a fotokopie správního spisu ve věci první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany, tj. rozhodnutí ze dne 29. 7. 2003, č. j. OAM-5203/VL-01-C08-2002, kterým žalobkyni nebyla mezinárodní ochrana udělena. Všechny podklady jsou součástí správního spisu.
20. Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.
21. V ust. § 12 písm. b) zákona o azylu je pak zakotveno, že azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Podle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se v případě zvláštního zřetele hodném udělí rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle ust. § 12 nebo ust. § 14, azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení azylu podle ust. § 12.
23. V ust. § 14 zákona o azylu je zakotveno, že pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ust. § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
24. Podle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.
25. Podle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

26. Podle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle ust. § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle ust. § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který nemladší 18 let. Podle ust. § 14b odst. 3 citovaného zákona je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. A podle ust. § 14b stejného zákona platí, že v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
27. Po zevrubném prostudování tvrzení žalobkyně a jejího otce, které uváděli v žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu a posléze ve správním řízení, dospěl soud k závěru, že žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, z níž by bylo možno dovodit, že by v zemi svého původu, tj. na Ukrajině, vyvíjela činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Ve správním řízení přitom nebylo vůbec zjištěno, že by žalobkyně či její příbuzní byli členy nějaké politické strany či organizace, přičemž žalobkyně sama výslovně uvedla, že o žádných potížích na Ukrajině neví, vše řešila její matka. Sama tak nebyla vystavena jakémukoli jednání, které by mohlo být považováno za pronásledování. Dále soud uvádí, že žalovaný legitimně uzavřel, že žalobkyni nesvědčí ani důvod pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. obava z pronásledování z důvodu jeho rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě jejího návratu do vlasti. Za azylově relevantní důvod ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nelze považovat ani snahu žalobkyně o zlegalizování pobytu v České republice prostřednictvím mezinárodní ochrany.
28. Dále soud uvádí, že v daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobkyně dovodil, že nesplňuje důvody pro udělení azylu dle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že v průběhu správního řízení, a to z jednotlivých výpovědí žalobkyně a jejího otce, ani z výpisu elektronické evidence žadatelů o mezinárodní ochranu na území České republiky, nevyplývalo, že by v České republice byl udělen azyl některému z rodinných příslušníků žalobkyně ve smyslu tohoto ustanovení.
29. Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a také ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004 – 72, oba dostupné na www.nssoud.cz. Žalovaný přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobkyně i stav v její zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména když žalobkyně žádné skutečnosti, z nichž by žalovaný mohl shledat důvody zvláštního zřetele hodné, v průběhu správního řízení ani posléze v řízení před soudem neuvedla, přičemž správní orgán i soud vzaly v úvahu nezletilost žalobkyně. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

30. Dále soud uvádí, že nelze přisvědčit námitce žalobkyně, že se žalovaný nezabýval udělením doplňkové ochrany, neboť žalovaný se možností udělit žalobkyni doplňkovou ochranu podrobně zabýval na stranách 14 až 17 napadeného rozhodnutí. Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště, přičemž za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu se považuje - mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, a za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu se považuje - vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
31. V daném případě žalovaný rovněž nepochybil, pokud v případě žalobkyně dovodil, že u ní nebyly splněny podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu. Je tomu tak proto, že žalobkyně neuvedla a ani v rámci správního řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že žalobkyni na základě nich hrozí v případě jeho návratu na Ukrajinu vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Žalovaný se rovněž v žalobou napadeném rozhodnutí pečlivě zabýval otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě jejího návratu do vlasti nebezpečí mučení či nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, přičemž dle názoru soudu žalovaný zcela správně v tomto směru uzavřel s poukazem na dostupné zprávy o Ukrajině, které jsou součástí správního spisu, že tomu tak v případě žalobkyně rozhodně není a soud se s tímto jeho závěrem ztotožnil.
32. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný se zabýval i případným udělením doplňkové ochrany dle ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu pro skutečnost, zda žalobkyni v zemi původu nehrozí vážné nebezpečí z důvodu mezinárodního či vnitřního konfliktu. Žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

doplňkové ochrany ani z těchto důvodů, přičemž soud se s jeho závěrem v tomto směru ztotožnil s ohledem na výše dostupné informace o panujících poměrech na Ukrajině, kde neprobíhá žádný ozbrojený konflikt mající charakter totálního konfliktu, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dále nelze nezmínit, že z informací o zemi původu žalobkyně nevyplývá, že by ukrajinskému státnímu příslušníkovi v případě podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v cizí zemi hrozilo po návratu ze zahraničí mučení, ponižující zacházení či trest.

33. Soud rovněž neshledal, že by žalovaný pochybil, pokud v případě žalobkyně taktéž dovodil, že u ní nejsou dány ani důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14b zákona o azylu. Je tomu tak proto, že z výpovědi žalobkyně, jejího otce, dále z evidence žadatelů o mezinárodní ochranu v České republice a ani ze zjištění žalovaného v průběhu správního řízení jakkoliv nevyplývalo, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně tak, jak předvídá ust. § 14b zákona o azylu.
34. Žalobkyně spatřovala důvod pro udělení mezinárodní ochrany zejména ve skutečnosti, že jí na Ukrajině zmizela matka a v případě jejího návratu na Ukrajinu se o ni nemá kdo postarat, neboť je nezletilá. V průběhu správního řízení také vyplynulo, že o mezinárodní ochranu žalobkyně požádala i z důvodu legalizace pobytu na území České republiky.
35. Na tomto místě soud považuje za potřebné zdůraznit, že výčet důvodů pro udělení azylu je taxativní. V řízení o udělení mezinárodní ochrany přihlíží správní orgán ke skutečnostem upravených ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon o pobytu cizinců, jehož institutů mohla a nadále může žalobkyně využít, pokud se rozhodla řešit svou složitou rodinnou situaci pobytem na území České republiky, neboť zákon o pobytu cizinců nejlépe dopadá na situaci žalobkyně. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 22. 1. 2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, který je dostupný na www.nssoud.cz, dovodil, že poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení k pobytu na území České republiky a nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem o pobytu cizinců. Rovněž v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 – 55, který je dostupný na www.nssoud.cz, bylo judikováno, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje, tj. např. zákon o pobytu cizinců. Na tato rozhodnutí pak navazuje mj. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít a které dříve i úspěšně využíval.“
36. Na předestřeném závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že v České republice po opuštění Ukrajiny pobývala legálně, na základě uděleného tříměsíčního víza. V tomto směru považuje soud za případné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž bylo judikováno, že o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. V projednávané věci ovšem žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu dne 22. 8. 2016, tj. měsíci poté, co pobývala na území České republiky. Z tohoto důvodu proto nelze hovořit o tom, že by žalobkyně či její otec, zákonný zástupce, podali příslušnou žádost bezprostředně poté, co k tomu měli možnost. Na této skutečnosti nemůže ničeho změnit ani tvrzení žalobkyně, že nezná svá práva, neboť i v tomto řízení platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“. K tomu soud poznamenává, že právo na mezinárodní ochranu ani není základním lidským právem. Nebyla-li žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu podána bezprostředně po příjezdu do České republiky, nýbrž až poté, co žalobkyni téměř skončila platnost předchozího povolení k pobytu, shoduje se soud v tomto ohledu s žalovaným, že podání takové žádosti zjevně svědčí o její účelovosti za účelem další legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky (viz přiměřeně závěry učiněné v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, sp. zn. 4 Azs 129/2006, který je dostupný na www.nssoud.cz).

37. K odkazu žalobkyně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, soud uvádí, že žalovaný si zajistil dostatečné množství důkazů k věrohodnosti či nevěrohodnosti výpovědi žalobkyně a jejího otce, přičemž po půl roce od jejich první výpovědi přistoupil k doplnění uskutečněného pohovoru, a to zvláště s otcem žalobkyně a následně se žalobkyní za přítomnosti jejího otce, kterým poukázal na možné rozpory, a žalobkyně i její otec měli možnost se ke všem rozporům vyjádřit a objasnit je. Žalovaný si taktéž vyžádal další podklady pro rozhodnutí. Mezi podklady pro rozhodnutí byla i informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015 o posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3, na kterou odkazovala žalobkyně. Žalovaný ji tak v rámci volného hodnocení důkazů vzal rovněž v úvahu. Postup žalovaného tak soud shledává zcela v souladu se žalobkyní odkazovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu, neboť žalovaný se snažil veškeré rozpory ve správním řízení objasnit.
38. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobkyně a jejího otce. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
39. Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly, a navíc je ani nepožadoval.
40. Výrokem III. tohoto rozsudku přiznal soud odměnu ustanovenému zástupci žalobkyně JUDr. Davidu Kojzarovi, který byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 12. 2017, č. j. 75 Az 7/2017 – 56, které nabylo právní moci dne 20. 12. 2017. Podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě náleží ustanovenému zástupci odměna včetně hotových výdajů ve výši 12 342 Kč za tři úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podání žaloby a účast na jednání podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1. 1. 2013, dále jen „advokátní tarif“), z částky 900 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu a z částky 2 142 Kč ve výši 21 % DPH. Odměna bude vyplacena v obvyklé lhůtě k rukám ustanoveného zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 16. července 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.